

Jytte begyndte at føle sig uhyggelig tilmode. Det skyldtes ikke saa meget selve Hændelsen. Hun havde set saa meget af den Art i sit Liv og var jo desuden forberedt. Men hun ængstedes af den vilde Kørsel, af Fætterens blege Ansigt, af Hestens urolige Kalden paa sin Mage og dennes Svar, der lød gennem Skoven som et Nødraab.

Nu blev det ogsaa Fru Bertha for broget. Hun vendte sig om og sagde:

»Som du dog kører, John! Du ødelægger jo Dyrene!«

Han blev straks bange for at have røbet sig og tog ind paa Linerne. Men da Hesten under den højre Tømme igen rejste Hovedet med en gennemtrængende Vrinsken, kunde han alligevel ikke beherske sig.

Han løftede sig lidt fra Sædet og gav den et Par Gange af al sin Magt Piskesnærten hen ad Ryggen, saa Dyret rystede og stejlede.

»Kan du snart holde op med den Galen!«

»Men John dog! Hvad gaar der af dig!«

Det var atter Fru Bertha, der nu endelig blev klar over, hvad der gik for sig, og at Hr. Frandsen var den Forfører, som Brodersønnen havde talt til hende om.

Frøken Søholm havde aabenbart ogsaa god Rede paa Forholdet, men hun sagde ikke noget. Ganske stille